Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 467 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2025 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gingelom/Nieuwerkerken/Sint-Truiden op 11.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Aan de Heer(1):
naam: S. (..)
voornaam: G. (..)
geboortedatum: (..)1988
geboorteplaats: Lohian Khas, Punjab
nationaliteit: India
In voorkomend geval, alias: G. S. (..) (..)1992 India, S. K. (..) (..)1991 India, S. S. (..) (..)1991 en S. T. (..) (..)1991 India

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 11.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 03.10.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Zo zat hij op 20.07.2018 verborgen in een trailer op de terreinen van het havenbedrijf P&O (BG.55.FO.xxxxxxxxx). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.07.2022 dat hem betekend werd op 07.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 09.03.2022 te Sint-Truiden aangifte heeft gedaan van een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als haar. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien werd er door het parket van Hasselt een negatief advies gegeven op 04.08.2022 en werd de aangifte van verklaring van wettelijke samenwoning geweigerd door de Burgerlijke Stand van Sint-Truiden op 06.08.2022.
Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.03.2023 te Sint-Truiden nogmaals een aangifte heeft gedaan van een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner. Bovendien werd er door het parket van Hasselt een negatief advies gegeven op 16.08.2023 en werd de aangifte van verklaring van wettelijke samenwoning geweigerd door de Burgerlijke Stand van Sint-Truiden op 19.08.2023.
De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.
Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen. Zijn partner kan hem gaan bezoeken in India of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De betrokkene toont ook niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn partner.
Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 8,5 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Moyen unique : violation de l’article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l’erreur manifeste d’appréciation ainsi que du droit à être entendu.

3.1.
L’Office des Etrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :
(..)
L’Office des Etrangers considère que le requérant, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l’ordre public.
Il lui inflige une interdiction d’entrée de 3 ans.
3.2.
L’article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :
« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. § 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.».
L’article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n’autorise pas l’adoption automatique d’une interdiction d’entrée. Il enjoint d’opérer une évaluation au cas par cas, qu’il encadre en fixant la durée maximale de l’interdiction d’entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d’entrée ne peut pas être édictée.
La durée de l’interdiction d’entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L’article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l’interdiction d’entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.
Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d’un délai de départ volontaire ou qui n’a pas exécuté une décision d’éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l’étranger qui présente un danger pour l’ordre public ou la sécurité nationale.
3.3.
L’Office des Etrangers ne démontre pas plus les raisons pour lesquelles le requérant, par son comportement, peut compromettre l’ordre public.
A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d’avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant peut compromettre l’ordre public.
Dans le cas présent, le requérant a effectivement été condamné à une peine de 6 mois de prison en raison de faits de séjour illégal.
Le requérant était simplement assis sur une remorque alors qu’il était en séjour illégal.
Or, l’arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l’Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l’ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d’entrée sur le territoire des États membres.
Selon cet arrêt : « S’agissant, d’une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d’adopter une décision de retour assortie d’une interdiction d’entrée à l’encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l’article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d’adopter une telle décision de retour et, en vertu de l’article 11 de cette directive, de l’assortir d’une interdiction d’entrée, pour autant que l’ordre public et la sécurité nationale l’imposent, ce qu’il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C□ 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). […] Dans ce cas, il convient de rappeler qu’un État membre est tenu d’apprécier la notion de ‘danger pour l’ordre public’, au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l’ordre public, sachant que la simple circonstance que

ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C□ 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger 3 ».

Dans un arrêt n° 301 973 du 21 février 2024, Votre Conseil a estimé, dans une situation en tout point comparable : « En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse fixe la durée de l'interdiction d'entrée attaquée à trois ans en estimant que « Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée ».

La partie défenderesse avait notamment relevé que « L'intéressé a été contrôlé en flagrant délit de vol à l'étalage (ZP La Louvière le 08/07/2023).

La simple référence à la « gravité des faits », laquelle n'est nullement explicitée, ne peut suffire, en l'espèce, à conclure que la partie défenderesse a bien apprécié si le comportement personnel du requérant constitue un danger actuel et réel pour l'ordre public.

La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En l'occurrence la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès-verbal constatant une infraction mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra.

Le Conseil estime, au vu de ces éléments, que la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé le second acte attaqué en fait, au regard de l'article 74/11, § 1, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. »

Dans un arrêt du 18 février 2025, le premier président du CCE a mentionné : « La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

En l'occurrence la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès-verbal constatant une infraction mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace «réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra.

En l'espèce, l'Office des Etrangers ne démontre aucunement en quoi le requérant, par son comportement, constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

L'autorité administrative se limite à l'énonciation d'une simple condamnation pénale (pour des faits de séjour illégal) pour affirmer que le requérant, par son comportement, constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

De même, elle estime que s'asseoir sur une remorque engendre un impact social sans pour autant avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace «réelle et actuelle pour l'ordre public ».

3.4.

L'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

Or, bien que retenu par la police de Saint-Trond, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent […].

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du

fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »4
Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait […] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46).
Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ».
Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem, ont été mis à mal dans le cas d'espèce. Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.
En l'espèce, le requérant est sur le point d'obtenir un permis de séjour au Portugal.5
De même, le requérant exerce une activité économique au Portugal6 et une interdiction d'entrée, qui s'appliquera également au Portugal – et dans l'ensemble de l'espace Schengen – risque de constituer un obstacle à la prolongation de son contrat de travail.
L'interdiction d'entrée risque également d'empêcher le requérant de se déplacer dans les autres Etats qui appliquent l'acquis Schengen dans le cadre de son travail.
Eu égard à ses attaches avec le Portugal (contrat de travail + probable permis de séjour), il n'est pas exclu que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent si le requérant avait été entendu préalablement à la prise de l'interdiction d'entrée.
L'interdiction d'entrée doit donc être annulée. "

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).
Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen het bestreden inreisverbod, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

"§ 1.
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

*In cas*u werd aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd

uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 11 maart 2025 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet. De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verder stelt de verwerende partij blijkens nazicht van het administratief dossier evenzeer op goede gronden vast dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 7 juli 2022. Ook dit vormt conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een afdoende grond om een inreisverbod op te leggen.

2.4. De Raad wijst er daarnaast op dat, waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie aangaande het begrip "*gevaar voor de openbare orde*", het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". De verwerende partij heeft enkel de feiten waarvoor zij strafrechtelijk veroordeeld werd mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd in de zin van artikel 8 EVRM of enige medische problematiek die het treffen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar disproportioneel zouden maken.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de elementen waarvoor verzoekende partij strafrechtelijk veroordeeld werd mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en afleidt dat deze feiten blijk geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij in België de openbare orde heeft geschonden en dat uit de feiten, met name het feit dat zij verschillende keren betrapt werd op inklimming in de haven met oog op illegale transit naar het VK (zie administratief dossier, onder meer stukken 6 en 42) kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Door de feiten te minimaliseren en van oordeel te zijn dat zij niet verantwoorden dat zij door haar gedrag beschouwd kan worden als een gevaar voor de openbare orde, terwijl uit haar eerdere gedragingen al naar voren is gekomen dat zij er niet voor terugdeinst om de openbare orde te schaden, doet verzoekende partij van niet meer getuigen dan het hanteren van een ander normenkader, hetgeen geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de verwerende partij die samen met de overige vaststellingen die haar zaak kenmerken geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten tot een opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Gelet op voorgaande en mede in het licht van de vaststellingen dat arresten van de Raad geen precedentswerking kennen, is haar verwijzing naar deze arresten *in casu* niet dienstig.

2.5. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C-372/12). De Raad dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van specifieke omstandigheden die de verzoekende partij had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Verzoekende partij betoogt dat zij op het punt staat om een Portugese verblijfstitel te verkrijgen, dat zij een economische activiteit uitvoert in Portugal en dat het inreisverbod haar verhindert terug te keren naar Portugal alsook verhindert haar in het kader van haar professionele activiteiten om te reizen binnen Schengen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij na het treffen van het bestreden inreisverbod nog documenten heeft voorgelegd doch hieruit kan enkel blijken dat zij in 2024 een aanvraag tot verblijf in Portugal heeft gedaan maar niet dat zij daar over enig verblijfsrecht beschikt. Ook uit de in het Portugees opgestelde en niet vertaalde arbeidsovereenkomst, loonfiches en andere stukken die de Raad derhalve niet inhoudelijk kan lezen kan niet blijken dat verzoekende partij in Portugal over enig verblijfsrecht beschikt of dat zij op het punt staat om een Portugese verblijfstitel te verkrijgen. Hetzelfde kan gezegd worden over de bankkaart die zij voorlegt. Verder blijkt dat het bestuur op 21 maart 2025 de Portugese autoriteiten gecontacteerd heeft met de vraag of verzoekende partij in Portugal beschikt over een verblijfsrecht en dit, zo dit zo is, in het kader van een terugname van verzoekende partij door Portugal.

Verzoekende partij gaat er met haar betoog geheel aan voorbij dat het inreisverbod duidelijk vermeld dat zo zij in bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België. Zo verzoekende partij aldus werkelijk over een Portugese verblijfstitel beschikt, dan verhindert het inreisverbod haar geenszins de toegang tot het Portugese grondgebied noch tot enig andere lidstaat, behoudens het Belgische grondgebied.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog aldus geenszins aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Zij maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.6. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft noch maakt zij aannemelijk dat, gelet op de gegevens die haar zaak kenmerken, de verwerende partij op disproportionele wijze geoordeeld heeft dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* gepast is. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom zij niet kiest voor een kortere duur. Zij moet enkel motiveren waarom gekozen wordt voor *in casu* een duur van drie jaar, hetgeen zij gedaan heeft.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER